

Môj kúsok raja

Lány polí, každý rok obsypané inou plodinou, lemujú cestu do nášho raja. Miesto, ktoré pre nás znamená domov je ukryté uprostred nekonečných húštin šípok a liesok. Keď sa však prederiete cez vysokánske slnečnice, sťa statnú stráž a nájdete malú štrbinu v listoch kríkov, ocitnete sa – podobne ako Alica v ríši divov – v rozprávkovom svete. Pohľad očarí neveľká čistinka medzi stromami, spoza ktorej vedie lesná cestička až k krásnej lúke posiatej pestrofarebnými kvetmi. Pri schádzaní dole treba dať pozor na zrádne korene starých dubov. Strážia náš raj ako mudrci z diaľok, spolu so striebřitým zurčiacim potokom, cez ktorý vedie kúzelná lavička. Hovorí sa, že kto ňou prejde, už sa nebude chcieť vrátiť domov, lebo jeho domovom sa stane toto miesto. A skutočne, vždy sa sem vraciame, nech už sa deje čokoľvek. Za potôčikom víta vysoká brána oznamujúca aké meno tomuto kúzelnému miestu prischlo- Malá Canada. Po pravej strane sa týči novučiký prístrešok spolu s dobre zamknutým barom. Naľavo je zas pracovné ohnisko, ktoré je obklopené drevenými stenami a lavičkami so stolom, podľa toho dostalo názov kuchyňa. Miestu dominuje posvätné ohnisko s množstvom lavičiek naokolo. Medzi kuchyňou a ohniskom ešte tróni pódium vítajúce nadané umelecké duše. Atmosféru indiánskych kníh dotvárajú pestrofarebné totémy domovských osád, žiariace novotou a životnou silou patriacou tomuto miestu. Mihajú sa na nich obrazy pierok, indiánov, tomahawkov, slnk, šípov a mesiacov, prelína sa tu modrá s červenou, žltá so zelenou, hnedá a čierna s bielou, pri čom každému z totémov patria vyrezávané krídla. Ak prídete včas dokážete si vychutnať to zázračné ticho a pokoj, ktorý lieči zlomené duše uponáhľané mestským životom. Akonáhle však prídu prví trampí, lesom okamžite znie smiech sťa cinkot zvončekov. Pomaly prichádzajú ďalší a ďalší, až sa ten maličký kúsok lesa zaplní a ani jedna lavička neostane prázdna. Odvšadiaľ znie ženská vrava, ako včelí bzukot, basové hmkanie pánov, hovoriace životné príbehy i bežné vtipné príhody. Vrava utícha až v chvíli najposvätejšej- pri zapálení slávnostného ohňa. Každý „smeká“ širák a podvihne hlavu k nebu, pozorujúc nežné iskričky vaty letiace hore, ktoré sa snažia splynúť s nebom. A darí sa im to zakaždým. Neskôr, dívajúc sa na nebo, sedíme medzi kvapkami rosy v lesklej tráve a obloha sa pripravuje na nezabudnuteľné divadlo. Veľký striebornobiely mesiac putuje po oblohe a vôkol neho milióny drobných i väčších hviezd, pretkaných sťa nebeské pavučiny. Zrazu už jedna za druhou padajú dole, akoby mali pristáť do našich dlaní. S privretými očami si zaželám len nekonečnú lásku a pokoj na duši. Nežné tóny gitár nás prilákajú znovu k ohnisku, pretože, čo môže byť krajšie, než strácať sa v svete Ptáčat, Lilií a Bílych skal, spievať o tom, že: „Jendou bude líp.“ A o tom jak „Pajda dobre hlídá pocestní.“ A že „U potoka do vody se dívá jedna holka co mám rád.“ Keď sa už nadránom poberá človek spať, ktosi ticho zabrnká o tom, že: „Pěkně podle starách zvyků, i když je skoro ráno dobrou noc si popřejem.“ Les utichne, netrvá však dlho, kým sa prebúdzajú prví hudobníci a spolu s rannými vtáčatami spievajú o tom, že „Posvátne je mi každé ráno.“ Niet krajšieho prebudenia, ako keď vás budí gitara, aj keď to znamená, že sa budeme musieť o chvíľu rozlúčiť s našim rajom, nie však na dlho. Naposledy prejdeme lúkou a ne jeden človek ostane rozčítene stáť medzi húštím so slzami v očiach. Vieme však, že sa nelúčime nadlho. Šepkajúc: „Tak zas někdy,“ opúšťame náš raj na zemi, ktorý ostane navždy našim domovom.